

Θεωρώ ιδιαίτερα συγκινητική την πρωτοβουλία που ανέλαβε η Ιστορική και Λαογραφική Εταιρεία Αχαρνών από κοινού με πολλούς φορείς του Δήμου Αχαρνών αλλά και τη συμπαραράσταση των Δήμων Αχαρνών και Φυλής, να τιμήσουμε σήμερα τη μνήμη των εκτελεσθέντων αμάχων στην περιοχή της Πάρνηθας.

Και έχει ακριβώς ιδιαίτερη σημασία η σημερινή εκδήλωση γιατί όλοι οι εκτελεσθέντες ήταν άμαχοι.

Όμως οι άνθρωποι που έμεναν και δραστηριοποιούνταν στην περιοχή της Πάρνηθας και στα γειτονικά βουνά μόνο άμαχοι δεν ήταν κατά τη γνώμη μου.

Ήταν ο απλός λαός αυτός ο οποίος έδινε καταφύγιο σε όλους τους αγωνιστές, σε όσους είχαν σηκώσει τη σημαία εναντίον των Γερμανών και τους καθοδηγούσε στα κρυφά περάσματα του βουνού που γνώριζε καλά.

Και απ' όσο γνωρίζουμε από την ιστορία, ποτέ δεν πρόδωσαν τους αγωνιζόμενους και τους αντάρτες στον αγώνα κατά των Γερμανών. Γι αυτό και τους εκτέλεσαν.

Η σημερινή τιμητική εκδήλωση έχει δε έναν ιδιαίτερο συμβολισμό αυτή την περίοδο που η χώρα μας μαστίζεται από την παρατεταμένη οικονομική κρίση και για την οποία γνωρίζουμε όλοι μας ποια είναι η θέση της Γερμανίας.

Θα ήθελα όμως, με δυο λόγια, να σταθώ γενικότερα στην αντίσταση της περιφέρειας και των χωριών της Αττικής στον αγώνα κατά της ναζιστικής μπότας.

Ένα σημείο της ιστορίας το οποίο δεν έχει αναδειχθεί ιδιαίτερα και είναι άγνωστο στον κόσμο.

Όπως και στον απελευθερωτικό αγώνα του 1821, απ' όλα τα χωριά των Μεσογείων και της Αττικής συγκεντρώθηκαν δυνάμεις εδώ στις Αχαρνές και στη Χασιά και από εδώ ξεκίνησαν και απελευθέρωσαν την Αθήνα.

Έτσι και στον αγώνα της αντίστασης κατά των Γερμανών η περιοχή ήταν εξίσου σημαντική.

Τα βουνά βόρεια της Αθήνας όπως η Πάρνηθα, το όρος Πατέρα, τα Γεράνια και μερικές φορές η Πεντέλη ήταν σημεία κοντά στην Αθήνα και μπορούσαν εύκολα να βρουν καταφύγιο οι αντάρτες και όλοι όσοι οργάνωναν την αντίσταση κατά της Γερμανικής Κατοχής. Συγχρόνως ήταν τα περάσματα από την Αθήνα προς την υπόλοιπη ελεύθερη Ελλάδα.

Ήταν επίσης περιοχές δύσκολα προσβάσιμες από τους κατακτητές στις στρατιωτικές τους επιχειρήσεις.

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στο βιβλίο "Το αντάρτικο στην Αττική 1941-1945" του Γιώργου Μπουτσίνη:

«Απ' αυτόν τον παράγοντα καθορίζονταν και η πυκνότητα των γερμανικών δυνάμεων. Έτσι από τις ιδιόμορφες αυτές συνθήκες εδάφους και κατοχής ξεπηδούν οι μεγάλες, οι τεράστιες δυσκολίες για το αντάρτικο της Αττικής. Το ξεπέρασμα αυτών των δυσκολιών, απαιτούσε, όχι μόνο πίστη, αλλά και μεγάλη αντοχή, στις πορείες στην πείνα στις κακουχίες και στερήσεις, καρτερικότητα, αλλά και θέληση στην αντιμετώπιση του καθημερινού και άμεσου κινδύνου, που με μια λέξη το λένε παληκαριά.

«Καρτερικό Τμήμα» το ονόμασε ο Φοίβος Γρηγοριάδης. Κι αυτός ο όρος δεν έχει την παραμικρή υπερβολή.

Παρά τις αναρίθμητες εκκαθαριστικές επιχειρήσεις των Γερμανών με τεράστιες δυνάμεις, το πείσμα και η καρτερικότητα των ανταρτών της Αττικής υπερίσχυε.

Ποτέ οι Γερμανοί δεν κατάφεραν να εκτοπίσουν τους αντάρτες της Αττικής από τις παρυφές της σκλαβωμένης Ελληνικής Πρωτεύουσας, που την αντίστασή της έτρεφε το απόηχο των μαχών, γύρω από τα υψώματα που την περιστοιχίζουν. Λίγες, το πολύ δέκα μέρες, και οι αντάρτες της Αττικής ξανά στα λημέρια τους, έξω από την Αθήνα, καρφί στο μάτι των Γερμανών και των συνεργατών τους...».

Βεβαίως και τα Μεσόγεια είχαν τη δική τους συμβολή σ' αυτό τον αγώνα. Από τα παράλια της Αττικής (Ραφήνα, Λαυρεωτική, Ανάβυσσο) έφευγαν τα καΐκια για τη Μέση Ανατολή και γι' αυτό είχε ιδρυθεί ειδική ομάδα των Μεσογείων και Ευβοϊκών παραλίων.

Όπως εδώ στις Αχαρνές και στα χωριά της Βόρειας Αττικής, έτσι και σε όλα τα χωριά των Μεσογείων δεν ήταν λίγοι οι άμαχοι που εκτελέστηκαν από τους Γερμανούς. Αποκορύφωμα το ολοκαύτωμα του Κορωπίου που έγινε στις 9 Οκτωβρίου 1944 και είχε 47 νεκρούς.

Πιστεύω ότι με τη σημερινή τελετή, πρέπει να στείλουμε τη σκέψη μας και τη μνήμη μας σε όλους τους αμάχους της Αττικής, οι οποίοι μέχρι σήμερα δεν έχουν καταγραφεί και δεν έχουν τιμηθεί συνολικά.

Τιμώντας και εγώ μαζί σας όλους τους αμάχους εκτελεσθέντες, θα μου επιτρέψετε λόγω καταγωγής να κάνω και μια ιδιαίτερη αναφορά στους δεκαεπτά εκτελεσθέντες σαρακατσάνους της Πάρνηθας.

Ήταν μόνιμοι κάτοικοι των Λεγραινών στη Λαυρεωτική και εκτελέστηκαν μαζί με τους υπόλοιπους σε μια από τις εκκαθαριστικές εξορμήσεις των Γερμανών στην Πάρνηθα.

Προέταξαν τη ζωή τους για το υψηλό καθήκον, την ελευθερία της πατρίδας. Επέλεξαν τον θάνατο προκειμένου να μην αποκαλυφθεί η αντιστασιακή δράση των ανταρτών.